

Ἀφόντας ἦσουν δυὸ χρονῶ κ' ἐγὼ ἤμουν τεσσάρω,
ἢ μάνα σου μοῦ τό 'λεγε νὰ γίνης νὰ σὲ πάρω
Ἄνδρ. 3) Ἀφοῦ Α. Ρουμελ. (Καρ.): Ἄσμ.
'Στὶ νὰ κάψ' τὸ βασιλῆα, φλόγα τὸ βασιλοῦδι,
'φόντας δὲν εἶν' ὁ ἄντρας μου, τὸ πρῶτο μου στεφάνι.
Πβ. ἀφῆς, ἀφῆτις, ἀφότε, ἀφότε, ἀφότε, ἀφοῦ, ἀφώς.

ἀφότε σύνδ. πολλαχ. ἀφόντε Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Παππούλ.) κ.ά. ἀφόντες Ἰκαρ. Πελοπν. (Λακεδ.) κ.ά. ἀφόντες Θήρ. Κεφαλλ. Κρήτ. κ.ά. ἀφόντις Θράκ. (Ἀδρια- νούπ.) ἀφούτα Πόντ. (Ἀμισ.) 'φότε Πόντ. (Κερασ.) κ.ά. 'φόντε Πελοπν. (Βούρβουρ. Κόκκιν. Μεσσ. Χατζ.) κ.ά. 'φόντες Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Παππούλ.) 'φοντες Καππ. 'φοντες Καππ. (Φάρας.) ἀπότε Κύπρ. Νάξ. (Φιλότ.) Πε- λοπν. (Λακων.) κ.ά. ἀπότες Θήρ. (Οἶα) ἀπόντες Εὐβ. (Κάρυστ.) Θήρ. (Οἶα) Μύκ. Πελοπν. (Μάν.) ἀπόδε Κρήτ. Νύ. (Ἀπύρανθ.) ἀπόδες Ἄνδρ. Θήρ. Ζάκ. Κύθηρ. κ.ά. ἀδόδες Πελοπν. (Μάν.) ἀπόδεν Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀπό- τετε Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀπέντες Χίος (Πυργ.) 'πόντε Θράκ. (Γέν.) Πελοπν. (Μάν.) 'πόντες Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κονίστρ.) 'πόδες Θράκ. (Σαρεκκλ.) Κύθηρ. 'ποντες Εὐβ. (Κύμ.)

Ὁ μεταγν. σύνδ. ἀφότε. Ὁ τύπ. ἀφούτα κατ' ἐπί- δρασιν τοῦ ἀφοῦ. Διὰ τοὺς μετὰ τοῦ π τύπ. ἰδ. ἀφότεαν.
1) Ἀφ' οὗ χρόνου, ἀφότεου πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ.): Ἀφότε ἔφυγε, δὲ μᾶς ἔγραψε. Ἀφότε ἤρθε, δὲν τὸν εἶδα πολλαχ. || Ἄσμ.

Ἀφότε καὶ σ' ἀγάπησα, εἶναι καιρὸς καὶ μῆνες
κ' ἐσάπη τὸ κορμάκι μου σὰν τὸ παννὶ 'ς τὲς δοίμες
Ἦπ.

Ὁλον, πουλλί μου ἀθάνατο, παντοτινὴ μου ἐλπίδα,
ἀπόδες ἠχωρίσαμε, πλέο χαρὰ δὲν εἶδα!
Θήρ.

Ἀπόδε στάθην ὁ 'ρανὸς καὶ θεμελιώθη κόσμος,
ὁ νεώτερος ἐγάπησεν ἓνα μικρὸ γορᾶσι
Ἀπύρανθ. 2) Ὄταν πολλαχ. καὶ Καππ. (Φάρας. κ.ά.):
'Φόντε ἤμουν στρατιώτης, ἐδυστύχησε τὸ σπῖτι μου Κόκκιν.
'Φότε ἐκλαιγαν, ἔρθεν ἐκεῖνος κ' εἶδεν ἀτ'ς (ὅταν ἐκλαιγαν,
ἦλθεν ἐκεῖνος καὶ τοὺς εἶδε) Κερασ. || Παροιμ. Ποντες
ἔπρεπε νὰ βρέξῃ, δὲν ἔβρεχε, τὸ Μάι δροσολόγα (ἐπὶ τοῦ ἀ-
καίρως συμβαίνοντος) Κύμ. || Ἄσμ.

Ἀπόντες γεννηθήκαμε, οἱ μοῖρες μᾶς μοιράσα,
ἐσένα μένα δώκανε κ' ἐμένα εἰς ἐσένα
Μύκ. 3) Εὐθύς ὡς Κύθηρ.: Ἀπόδες τ' ἄκουσα, τὸ κατά-
λαβα.
Πβ. ἀφότεαν.

ἀφότε σύνδ. Κύπρ. Πόντ. (Οἶν.) ἀφόντις Θήρ. Κύπρ.
Νάξ. κ.ά. ἀφόντις Ζάκ. Θήρ. (Οἶα) Θράκ. Χίος κ.ά. ἀ-
φόντις Κύθηρ. κ.ά. ἀφόντ'ς Θεσσ. (Πήλ.) Μακεδ. (Βελβ.)
ἀφόντις Κύπρ. 'φόντι Πόντ. (Ἀμισ.) 'φοντιζοῦ Ἰμβρ.
'φόντις Θράκ. (Κωστ.) ἀπότε Ἀπουλ. Θήρ. (Οἶα) Νάξ.
(Κορων. Φιλότ.) Πάρ. κ.ά. ἀπόντις Κύπρ. Πάρ. ἀπόν-
τις Ζάκ. ἀπόδης Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀπότοι Κεφαλλ. Τσα-
κων. ἀποτοῖ Τσακων. ἀπέτι Πόντ. (Ζησιν. Ὀφ.) ἀ-
πέτ' Πόντ. (Σούρμ. Τραπ. Χαλδ.) 'πούτις Εὐβ. (Στρό-
πον.)

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἀφότε, παρ' ὁ καὶ ἀφόντις. Ὁ τύπ.
ἀφόντις καὶ ἐν Διγεν. Ἀκρίτ. (Λαογρ. 9,314). Οἱ τύπ.
ἀφόντις καὶ 'φοντιζοῦ κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀφοῦ. Διὰ
τοὺς μετὰ τοῦ π τύπ. ἰδ. ἀφότεαν.

1) Ἀφότεου Ἀπουλ. Εὐβ. (Στρόπον.) Ζάκ. Θεσσ. (Πήλ.)
Θήρ. (Οἶα κ.ά.) Ἰμβρ. Κύθηρ. Κύπρ. Μακεδ. (Βελβ.) Νάξ.

(Ἀπύρανθ. κ.ά.) Πάρ. Πόντ. (Ὀφ. Σούρμ. Τραπ. Χαλδ.)
Τσακων. κ.ά.: Ἀφόντις τὰ πῆρα, τὰ 'χω Κύθηρ. Ἀφόντ'ς
ἔφ'γι, δὲ μᾶς θ'μῆθ'κ'ι νὰ μᾶς στείλ' ἓνα γράμμα Πήλ. Ἀπέτ'
ἐγεννέθα κιάν', αἶκον κ'εἶδα (ἀφότεου ἐγεννήθη, τοιοῦτον
δὲν εἶδα) Χαλδ. || Παροιμ. Ἡ νύφ' ἀπόδης γεννηθῇ, τοῇ πε-
θερᾶς τῇ μοιάζει (ἐπὶ κοινῶν ἐλαττωμάτων ἢ προσόντων
τῶν συμπεθερῶν) Νάξ. || Ἄσμ.

Ἀφόντις ἠγεννήθηκα, φωθιὰ μὲ τριγυρίζει
τσαὶ νὰ μὲ κάψῃ δὲ μπορεῖ τ' ὅλο μὲ βασανίζει
Οἶα. Ἡ σημ. καὶ ἐν Διγεν. Ἀκρίτ. ἐνθ' ἄν. ὥσάν δὲ ἔ-
σωσεν ὁ κύκλος τῶν ἐννέα μηνῶν, ἀφόντις ἐγγαστρώθη ἡ
βασίλισσα, ἐγέννησε τὴν κόρη. 2) Ὄταν Ζάκ. Θήρ.
Κεφαλλ. Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν. Σούρμ.): Ἀφόντι περᾶς, ἔλα
λίγον Οἶν. 'Φόντι εἶναι ἀνοιχτὰ τὰ πόρτες, τρέξε καὶ ἔμπα ἀ-
πέσου (ἐκ παραμυθ.) Ἀμισ. Ὁ Θεὸς ἀπέτ' ἔπλασε μας, ἐδῶ-
κε μας ὁρᾶ καὶ ποδᾶρ νὰ δουλεύουμε Σούρμ. || Ἄσμ.
'Ὁ χωρικός τὸν ἄρχοδα τὸνε βαστάει 'ς τὴ δλάτη
κ' ἀπότοι τὸν ἐπήθωσε τοῦ ἔβγαλε τὸ μάτι
Κεφαλλ.

Κ' ἀφόντις ἐτριγύρισα τὰ ὠργισμένα ὄρη,
μ' ἔβγαλαν τὰ σκυλλάκια μου μὲν πλουμισμένη κόρη
Χίος. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Σπαν. στ. 230 (ἐκδ. G Wagner
σ. 10) «ἀφόντι 'φάγαν τὸ ψωμὶν καὶ κατ' αὐτοῦ γαβγίζουν».

β) Ἐνθ', ἐκεῖ ποῦ Πόντ. (Ἀμισ. Οἶν.): Ἀφόντι ἔστε-
κα, κατ' ἔπαθα Οἶν. 3) Ἀφοῦ, ἐπειδὴ Κύπρ. Νάξ. (Ἀ-
πύρανθ. Κορων. Φιλότ.) Πόντ. (Ζησιν. Ὀφ.) κ.ά.: Ἀφού-
τις 'ἐν ἔρχεσαι, 'εν-νὰ πάω μανιχὸς μου Κύπρ. Ἀπότι δὲν
ἔρχεσαι σύ, δὲν ἔρχομαι κ' ἐγὼ Φιλότ. Ἀπότι σοῦ μιλῶ καὶ
δὲν ἀκούς; Φιλότ. Ἀπέτι λές ἀ, ψέμα οὐτ' ἐν Ζησιν. Ἡ
σημ. καὶ μεσν. Πβ. Σαχλίκ. Γραφαὶ καὶ στίχοι στ. 306
(ἐκδ. G Wagner σ. 75) «κ' ἀφόντις ἐντροπιάσθηκα καὶ
χάθην μετὰ σένα, | κάλλιον νὰ 'χα ξορισθῇ καὶ νὰ 'χα
πάν' 'ς τὰ ξένα».

Πβ. ἀφότεαν.

ἀφότεου σύνδ. κοιν. ἀφόντους Κύπρ. ἀφόντιον Με-
γίστ. κ.ά. ἀφόντιους Ἦπ. 'φόντους Θράκ. (Αἶν.) κ.ά.
'φόντιον (Νουμᾶς 124,10) ἀπόντιον Χίος ἀφόντου Κέρκ.
'Ὁ μεσν. σύνδ. ἀφότεου, παρ' ὁ καὶ ἀφόντιον. Διὰ
τοὺς μετὰ τοῦ π τύπ. ἰδ. ἀφότεαν.

1) Ἐξ οὗ χρόνου, ἀφ' οὗ χρόνου κοιν.: Ἀφόντου γεν-
νήθηκε, πάντοτε τέτοιος ἦταν. Ἀφόντου ἀρρώστησε, παράτησε
τὸ πιτό. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. στ. 590 Η
(ἐκδ. JSchmitt) «ἀφόντου γὰρ ἐστέψασιν Ἀλέξιον τὸν υἱόν
του... | οὐδὲν ἐπέρασε ποσῶς ἓνας μῆνας σωζᾶτος». 2)
Ὄταν Θράκ. (Αἶν.) Κύπρ. Χίος κ.ά.: Ἀφόντους ξύπνισι οὐ
δράκους, ἔτριξι καταπόδ' (ἐκ παραμυθ.) Αἶν. || Ἄσμ.

Ἀφόντιον τὰ μεσάνυχτα οἱ πετεινοὶ λαλ-λοῦσα,
ἀκου τὴν πόρτα καὶ βροντᾶ καὶ ξύπνησεν ἡ Σοῦσα
Χίος

Ἀφόντους τὸν ἐπνίξασιν, δῶσαν τον νὰ τὸν θάψουν,
ὅσοι τὸν ἀγαπούσασιν ἤρτισαν νὰ τὸν κλάψουν
Κύπρ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. στ. 98 (ἐκδ.
JSchmitt) «κ' ἀφόντου ἀπεσώσασιν εἰς τοῦ Κυρίου τὸν
τάφο, | δόξαν καὶ ὕμνον ἔδωσαν πρὸς ποιητὴν τοῦ κό-
σμου».

Πβ. ἀφότεαν.

ἀφοῦ σύνδ. κοιν. ἀφοῦν Λέσβ. Κύπρ. ἀφουν Στε-
ρελλ. (Αἰτωλ.) σαφοῦ Καππ. (Σινασσ.) Πελοπν. (Ἀρχαδ.)
ἐφοῦ Μύκ. ἀποῦ Θήρ. ἀδοῦ Θήρ. ἀφόν Κύπρ. ἀφὸ
Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀπόν Θήρ. 'φόνου Θράκ. (Αἶν.)
'φόνους Θράκ. (Αἶν. Καλλιπ. κ.ά.) 'φόν'ς Ἦπ. 'φου-
νοῦ Θράκ. (Αἶν.) ἀμπονὲ Αἶγιν.

Ὁ μεταγν. σύνδ. ἀφοῦ. Οἱ τύπ. ἀφοῦν καὶ ἀφόν κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀφόντας, δι' ὃ ἰδ. ἀφόνταν. Τὸ φόνου ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἀφόνου, ὃ ἐκ τοῦ ἀφόν κατὰ τὸ ἀφόντου. Τὸ ἐφοῦ κατὰ τὸ συνών. ἐπειδή. Εἰς τὸ σαφοῦ τὸ σπιθανῶς ὀφείλεται εἰς συνεκφορὰν. Διὰ τὸ ἀποῦ καὶ ἀμπονεῖ ἰδ. ἀφόνταν.

1) Ἀφ' οὗ χρόνου, ἐξ οὗ Ἡπ. Κίμωλ. Σίφν. κ.ά.: Ἀφοῦ ἦβγε ἀπὸ τὴν θάλασσα, πολεμᾷ ἐπαδὰ (ἀφόντου ἔπαυσε νὰ ναυτίλλεται, ἐργάζεται ἐδῶ) Κίμωλ. Ἀφοῦ ἦπαντρεύτηκε, ἐν ἡπῆα πρὸς τὸ σπῆι του Σίφν. Ἀφοῦ ἦζοῦσε ἀκόμη ἡ γυναῖκα μου, σαράντα χρόνια θὰ ναι αὐτόθι. 2) Ἀπὸ τὸν χρόνον καθ' ὃν ἔγινε ἡ θὰ γίνῃ τι, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποῦ, μετὰ ποῦ κοιν.: Ἀφοῦ ἔφαγε, ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ. Ἀφοῦ τέλειωσε τὴ δουλειά του, δὲν κάνει πρὸς τίποτε. Ἀφοῦ πέραςε, τότε τὸν κατὰλαβε. Ἀφοῦ ἔφυγε, τότε ἔφτασα καὶ δὲν τὸν εἶδα. Ἀφοῦ θὰ σκολάσης, νὰ ῥθῇς νὰ μὲ βρῇς κοιν. Ἀφὸ περάσανε διὰ τρεῖς μέρες, ἐσκέφτηκε πῶς πρέπει νὰ δουλεύῃ Ἀπύρανθ. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. Πβ. Στράβ. 13,1,54 «τοῖς δ' ὕστερον, ἀφοῦ τὰ βιβλία ταῦτα προῆλθεν, ἀμεινον... ἐκείνων φιλοσοφεῖν». β) Ὅταν Θράκ. (Αἰν. Καλλιπ.) Κίμωλ. Λέσβ. κ.ά.: Φόνου τὸν εἶδι ἡ δράκους, θάμαξι (ἐκ παραμυθ.) Αἰν. Φόνους ξύπνιοι, ἦταν ἡ γήλιους βγαλμένους (ἐκ παραμυθ.) αὐτόθι. || Παροιμ. Ἀφοῦ βρέπει νὰ βρέξ', δὲ βρέξ' κὶ τὸν Μάι δρουσουλογᾷ (ἐπὶ τοῦ ἀκαίρως γινομένου) Λέσβ. Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Χρον. Μορ. στ. 149 Ρ (ἐκδ. JSchmitt) «κι ἀφὸν ἀπεχωρίστησαν, ἔς τοὺς τόπους των ἀπῆλθον». 3) Ἐφόσον κοιν.: Ἀφοῦ δὲ θέλεις, δὲ μπορῶ νὰ σὲ βιάσω. Ἀφοῦ ἦρθα μέσ' ἔς τὴν ὥρα, θὰ βοηθήσω κ' ἐγώ. Τί ρωτᾷς καὶ ξαναρωτᾷς, ἀφοῦ δὲ σ' ἐνδιαφέρει; Τί θέλεις νὰ σοῦ πῶ, ἀφοῦ δὲν ξέρω τίποτε; κοιν. || Ἀσμ.

Ἀμπονεῖ σ' εἶσαι ἡ μοῖρα μου, σ' εἶσαι τὸ ριζικό μου, γιὰτί ἔκανες πλούσιο πολλὰ τὸν ἀδερφό μου; Αἶγιν. 4) Διότι, ἐπειδὴ κοιν. καὶ Καπ. (Συνασσ.): Ἀφοῦ τὸ θέλει, ἄς γίνῃ. Ἀφοῦ ἔκλεψε, θὰ τιμωρηθῇ. Ἀφοῦ ἐπιμένει, δὲ μπορῶ νὰ κάμω διαφορετικὰ κοιν.

Πβ. ἀφόνταν.

ἀφούντωτος ἐπίθ. σύνθηθ. ἀφούντουτους βόρ. ἰδιώμ. ἀφούδωτος πολλαχ. ἀφούδουτους πολλαχ. βορ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. φουντωτός.

1) Ὁ μὴ ἔχων φούνταν, εἰδικῶς ἐπὶ τοῦ φυτοῦ τοῦ ἀραβοσίτου τοῦ μὴ ἀποκτήσαντος ἔτι θύσανον Λεξ. Δημητρ.: Τὰ πῆρε ἀφούντωτα τὸ λιόκαμα τὰ καλαμπόκια. β) Ὁ μὴ ἀποκτήσας φύλλωμα σύνθηθ.: Ἀφούντωτες λεμονιές πορτοκαλεῖς κττ. Ἀφούντωτα μπουμπούκια. 2) Μεταφ. ὁ μὴ ἀποκτήσας ἀκόμη ζωηρότητα σύνθηθ.: Ἀφούντωτο γλέντι.

ἄφουξα ἡ, Πόντ. (Ἀργυρόπ. Σάντ. Χαλδ. κ.ά.) ἄφιξα Πόντ. (Ὁφ.) ἄφιξη Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.) Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Τὸ μεταξὺ τῶν αἰδοίων καὶ τῶν μηρῶν μέρος τοῦ σώματος ἐνθ' ἄν. 2) Λαγὼν Πόντ. (Χαλδ.)

ἀφούρκιστος ἐπίθ. Πόντ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φουρκιστός <φουρκίζω.

Ὁ μὴ πνιγείς.

ἀφούρμιστος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ.) ἀφούρμιστους βόρ. ἰδιώμ. ἀφούρμιγος πολλαχ. ἀφούρμιγους πολλαχ. βορ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φουρμιστός <φουρμίζω.

Ὁ μὴ εἰσαχθεὶς εἰς τὸν φούρνον εἴτε πρὸς ὀπτησιν

εἴτε πρὸς ἀποξήρανσιν ἐνθ' ἄν.: Ἀφούρμιστο κουκούλλι-σῦκο-ρωμί κττ. Ἀφούρμιστη σταφίδα κοιν. Ἀντίθ. φουρμισμένος (ἰδ. φουρμίζω).

ἀφουρτούνιαστος ἐπίθ. πολλαχ. ἀφουρτούνιαστος Πόντ. (Κερασ.) ἀφουρτούνιαστος Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φουρτουνιαστός <φουρτουνιάζω.

Α) Κυριολ. 1) Ὁ μὴ ἔχων τρικυμίαν, ἥρεμος, γαλήνιος, ἐπὶ θαλάσσης πολλαχ.: Ἀφουρτούνιαστη θάλασσα πολλαχ. Ἀντίθ. φουρτουνιασμένος (ἰδ. φουρτουνιάζω). β) Ὁ μὴ θυελλώδης Λεξ. Δημητρ.: Καίρὸς ἀφουρτούνιαστος. γ) Ὁ μὴ ὑποστὰς τρικυμίαν Πόντ. (Κερασ.) 2) Ὁ μὴ προξενῶν τρικυμίαν, ἐπὶ ἀτμοσφαιρικῆς καταστάσεως καὶ ἀνέμου Λεξ. Δημητρ.: Ὁ σιρόκκος ἔς τὰ μέρη μας εἶναι ἀφουρτούνιαστος.

Β) Μεταφ. 1) Ὁ μὴ ἔχων δυστυχίαν, θλίψεις καὶ ταλαιπωρίας Λεξ. Δημητρ.: Ζωὴ ἀφουρτούνιαστη. Ἀντίθ. φουρτουνιασμένος (ἰδ. φουρτουνιάζω). 2) Ὁ μὴ δυστυχίσας, ὁ μὴ δυστυχῶν Λεξ. Δημητρ.: Ἀφουρτούνιαστοι περάσαμε τὰ πρῶτα μας χρόνια.

ἀφούσα ἐπίθ. θηλ. Κρήτ. Κύθηρ. ἄφουσα Θήρ. Ἰος.

Ἐκ τοῦ ρ. ἄφτω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦσα ἐκ τῶν μεταβατικῶν τύπων *ἄφτουσα καὶ *ἄφτοῦσα. Ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 185. Πβ. καὶ ΓΧατζιδ. ΜΝΕ, 2, 122 καὶ ΣΞανθουδ. Ἐρωτόκρ. 517. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Α 746.

1) Ἡ τρύχουσα, ἡ στενοχωροῦσα Κρήτ.: Ἀσμ.

Θάλασσα, πικροθάλασσα καὶ πικροκυματοῦσα, ὅλοι σὲ λένε θάλασσα κ' ἐγὼ σὲ λέω ἄφουσα.

2) Οὐσ. α) Ἐκκαυσίς, καῦσις Κρήτ.: Κάψα σήμερο κὶ ἀφούσα μοῦ δίνει. Ἀφούσα ἔχω ἀπὸ τὴ στενοχωρία μου. Ἡ σημ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. ἐνθ' ἄν. «πᾶσα φωτιά θέλει νερὸ νὰ πάψῃ τὴν ἀφούσα». β) Παρόξυνσις, στενοχωρία Κρήτ.: Ἀφούσα μὲ πιάνει ὅσο θωρῶ καὶ δὲν ἔρχεται.

γ) Πνευστίασις Κύθηρ. Συνών. λαχάνισμα.

δ) Ἐρεθισμὸς τοῦ δέρματος, ἔκφυμα Θήρ. Κρήτ.

ἀφουσία ἡ, Εὔβ. (Αὔλωνάρ.) Πελοπ. (Λακων. Μάν.) κ. ἄ. ἀφουσία Πελοπ. (Αἰγιάλ. Ἀρκαδ. Ἀχαΐα Βούρβουρ. Κόκκιν. Μεσσ. Παππούλ. Χατζ.) ἀφουσία Εὔβ. (Κά-ρυστ.) Πελοπ. (Καλάμ. Μάν.) Τσακων. ἀφισιὰ Θράκ. (Περίστασ.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) ὀφισιὰ Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) ἀφισικιὰ Μακεδ. (Βελβ.)

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀφουσία=ἡ σκουριώδης πεταστή τοῦ σιδήρου, τὸ τοῦ σιδήρου ἀποσφύρισμα. Ἰδ. Δουκ. ἐν λ. καὶ Append.

1) Τὰ περιττώματα τοῦ μεταξοσκώληκος μετὰ τῶν ὑπολειμμάτων τῆς τροφῆς ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀφούσια.

2) Χῶμα οὐχὶ συμπεπιεσμένον, ἀλλ' ἐλαφρόν, κοῦφον Πελοπ. (Ἀρκαδ. Παππούλ. Χατζ.): Σὰν ἀφουσία εἶναι τὸ ρωμί (ἀφράτο) Ἀρκαδ. 3) Εἶδος θάμνου μὲ καρπὸν βοτρυώδη Πελοπ. (Βούρβουρ.)

ἀφούσια τά, Πελοπ. (Οἰν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφουσία.

Ἀφουσία 1, ὁ ἰδ.

ἀφούσκιστα ἐπίρρ. ἀμάρτ. ἀφούσκιγα Πελοπ. (Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀφούσκιστος (Π).

Χωρὶς νὰ ἔχη τις λιπάνει, ἐπὶ ἀγροῦ: Ἐχω ἀφούσκιγα.

ἀφούσκιστος ἐπίθ. (Ι) Κρήτ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *φουσκιστός <φουσκίζω (Ι).

